

## Povestirea minerului

Am crescut într-un sat de mineri. Tatăl meu a murit pe când eram foarte mic. Deoarece eram foarte săraci, a trebuit să muncesc deja la doisprezece ani în mină, pentru un câștig minim. La această muncă am rămas patru ani. Apoi am simțit în mine dorința irezistibilă de a vedea lumea. Mi-am părăsit locul natal și am mers la D., un oraș minier mai mare, unde chiar am găsit în curând un post bine plătit. Dar aceasta n-a fost o fericire pentru mine, pentru că acum, că aveam destui bani pe mâini, puteam să savurez, după cum era deja de mult dorința mea, toate distracțiile pe care le putea oferi un oraș mare, iar aceasta am făcut-o într-un mod neînfrânat. La Dumnezeu și la eternitate nu mă gândeam.

În următorii nouă ani ai vieții mele, cu totul în mâna dură a lui satan, am rătăcit fără odihnă dintr-un loc în altul. Pentru mine s-a împlinit cuvântul care este scris pentru cei răi: „Ei sunt ca marea tulburată, care nu se poate liniști”. Acum, la o privire înapoi, pe toate căile păcatului meu și a voinței proprii pot să recunosc urmele harului lui Dumnezeu, care nu m-a lăsat și m-a păzit minunat în multe și îngrozitoare primejdii. De două ori am scăpat în mină cu chiu, cu vai, de moartea prin a fi zdrobit. Dar avertizările serioase rămăneau fără vreo impresie asupra mea. Mergeam indiferent mai departe pe calea primejdioasă, aleasă de mine.

În D., unde m-am întors în cele din urmă după multe rătăciră, m-am căsătorit cu o fată cu aceleași concepții. Trei ani am trăit împreună în felul cum o făcusem eu până atunci, în timp ce savuram viața după posibilități. Apoi s-a întâmplat ceva care avea să mă smulgă forțat din liniștea mea indiferentă. Într-o zi de salariu, în care, în mod obișnuit, coborâserăm foarte devreme, pe unul dintre camarazii noștri l-a ajuns moartea subită. Abia începuse munca, când unealta i-a alunecat din mână și el s-a prăbușit mort pe jos. Însă la început, acest incident serios n-a făcut nicio impresie asupra mea. După ce se potolise consternarea generală de la început, mi-am urmat drumul mai departe fără grijă. Apoi a venit următoarea zi de salariu și prima oră matinală a acestei zile a ales-o Dumnezeu ca să vorbească cu mine.

Abia începusem munca, când m-a apucat așa de puternic amintirea morții subite, inexplicabile a tânărului meu camarad, încât m-au trecut fiorii reci pe spate. Am încercat să scap de sentimentul înspăimântător și să dau altă direcție gândurilor mele, dar degeaba! Am auzit deslușit un glas în mine: „Dacă vei fi chemat în dimineața aceasta, ca de curând F.?! Dacă ar trebui să mori în dimineața aceasta?! Ce se va alege atunci de sârmanul tău suflet? Erau clipe înspăimântătoare. Moartea mă privea în față, moartea, la care mă gândisem cu absolută indiferență timp de douăzeci și opt de ani, dar care a devenit dintr-odată pentru mine o realitate îngrozitoare, și gândul de a fi transferat subit în prezența lui Dumnezeu, împotriva căruia păcătuisem atât de mult, m-au făcut să tremur. Membrele mele au devenit ca paralizate, așa că a trebuit să las târnăcopul să cadă la pământ. Pentru prima dată în viața mea am devenit conștient că eram pierdut, *pierdut pentru totdeauna*, dacă aș fi fost chemat în clipa aceasta. Aveam o spaimă atât de îngrozitoare, încât strigam tare către Dumnezeu, să nu mă lase să mor în păcatele mele. Această rugăciune a găsit ascultare. Am rămas în viață. Dar teama n-a vrut mult timp să dispară. Mereu mă chinuiau gândurile morții. Moartea chiar este o asemenea realitate îngrozitoare! În mod deosebit nu voi uita niciodată o dimineață din mină, în care, în întuneric interior și exterior, am fost din nou chinuit de ideea că în minutul următor îmi voi da ultima suflare. Cât de puțin bănuiam în dimineața aceea, că ochii unui Mântuitor iubitor, plin de îndurare, care mă căuta, erau fixați plini de milă asupra mea, care eram la munca mea, adânc sub pământ! Ah, eu nu-L cunoșteam pe bunul Păstor, care Și-a dat viața pentru unii, așa cum eram eu, ca să-i elibereze de orice păcat și de agonie - eu nu-L cunoșteam și nici nu simțeam nevoia de ajutorul și de salvarea Sa.

Când teama înspăimântătoare a început să cedeze puțin în cele din urmă, mi-am propus să încep o viață nouă. Mergeam la biserică, citeam Biblia, și chiar am reușit să mă las de obiceiurile mele rele. Am fost foarte meticulos în executarea îndatoririlor mele autoimpuse. Prin aceasta căpătam treptat o părere bună despre mine, care a devenit tot mai bună, iar la sfârșit mi-am imaginat că ar putea chiar să-mi reușească să câștig cerul. Luni în șir am dus astfel viața unui om convins de propria sa dreptate.

A venit vacanța de vară și, ca întotdeauna, am petrecut câteva zile din concediul meu în localitatea mea de naștere. La statul împreună cu vechii, ușuratici mei camarazi, am alunecat din nou, din nebăgare de seamă, în vechile mele obiceiuri rele și în curând făceam totul la fel ca tovarășii mei. Era nevoie de o dovadă mai limpede că încă eram cu totul omul cel vechi? Când s-a terminat vacanța, se terminase și cu dreptatea mea, câștigată atât de anevoios. Începând de atunci am mers din nou indiferent pe căile păcatului meu de mai înainte. La ce folosea să mă vreau mai bun? Mă străduiam să înăbuș orice gând la moarte și la eternitate și pentru o vreme chiar am reușit. Dar când într-o dimineață eram din nou în mină, Dumnezeu mi-a vorbit iarăși, de data aceasta prin înștiințarea unui tovarăș neconvertit, că unul dintre prietenii săi, în deplină putere și sănătate, trebuise să moară subit.

Iarăși am fost luni în șir omul nefericit. Când treceam pe lângă un chioșc de ziare, erau nelipsite titluri ca: „Moarte subită” sau altele asemenea, pe care îmi cădeau ochii. Sunetul clopotului de înmormântare mă făcea nenorocit de tot. Într-adevăr, mai încercam din când în când să fiu vesel cu camarazii mei, dar atunci mă simțeam ca și când mi se va frânge inima.

În această stare tristă stăteam singur în casă într-o duminică după-amiază. Abia dacă îndrăzneam să sper că această stare disperată ar putea să mai aibă vreodată un sfârșit. Atunci am găsit o cârtică, pe care soția mea o primise de curând de la un băiețel. Deoarece nu aveam nimic altceva de citit, am luat-o în mână și am citit scrisoarea cuprinsă în ea, a unui om bătrân către un prieten tânăr. La început am citit numai din plictiseală, dar atenția mea a fost curând captivată. Din scrisoare reieșea că autorul fusese cândva în aceeași stare deplorabilă cum eram eu. Până în această perioadă încă nu vorbisem cu nimeni despre sufletul meu, deoarece eram de părere că nu avea niciun rost, deoarece niciun om n-a fost vreodată într-o asemenea stare. Bătrânul, îmi ziceam eu în timpul cititului, numai de mi-ar și arăta cum a fost eliberat din această stare! Poate m-ar ajuta. Și iată, am citit cuvintele: „În clipa în care am văzut admirabila dragoste a lui Dumnezeu, care L-a dat pe singurul Său Fiu și când *am crezut* în sângele lui Hristos, vărsat pe lemnul crucii pentru mine, în aceeași clipă am găsit pace și bucurie.”

Aceste cuvinte îmi spuneau că privirea la Hristosul răstignit trebuie să preceadă pacea sufletului; și pentru prima dată priveam prin credință în sus, la Golgota. Am crezut că sângele prețios al Fiului lui Dumnezeu cursese la cruce și pentru mine și într-o clipă, toată nenorocirea mea dispăruse. Pacea și o bucurie pe care nu pot să le descriu mi-au umplut sufletul.

Douăzeci de ani au trecut de atunci, am îmbătrânit și încă mă mai bucur de acea pace prețioasă pe care, în ceasul acela, când am crezut în sângele mântuitor, am putut s-o primesc în schimbul poverii păcatelor mele. În toată această perioadă n-am mai știut nimic despre teamă și îndoieli. Dar am avut parte de multe, multe binecuvântări. Mântuirea a venit în casa mea. Zece luni după ce am fost mântuit a găsit și soția mea pace și din cei șase fii pe care ni i-a dăruit Domnul, patru sunt convertiți și toți savurăm zilnic din nou dragostea Domnului nostru și ne bucurăm că putem, închinându-ne, singuri sau împreună cu alți credincioși, să-L lăudăm, pentru aceasta.

Am scris aceste rânduri ca avertisment pentru astfel de oameni, care încă nu și-au dat seama de primejdia în care se află. În orice clipă firul vieții poate să fie tăiat și ce va fi apoi? O, ce va fi? După moarte vine *judecata*. În harul și îndelunga Sa răbdare, Dumnezeu m-a urmărit mult timp și m-a avertizat de multe ori. Dar El nu procedează așa cu fiecare. Alții nu sunt avertizați atât

de des. N-ai vrea să lași această povestire simplă a mea să-ți slujească drept avertisment, dar și spre încurajare, să privești prin credință la Golgota, unde este de găsit ajutor pentru orice păcătos care zace la pământ? Moise a trebuit odinioară, în pustie, să pună un șarpe de aramă pe o prăjină și să-l înalțe în tabără pentru salvare pentru aceia din popor care primiseră mușcătura mortală a șerpilor veninoși. Oricine dintre ei privea în sus spre șarpele de aramă, acela rămânea în viață. Tot așa a trebuit și Fiul Omului să fie înălțat pe cruce, „pentru ca *oricine crede în El* să nu piară, ci să aibă viață eternă” (Compară cu Ioan 3.14,15).

---

Titlul original: „Des Bergmanns Erzählung”  
din *Samenkörner (Neue Folge 27) 1933*, pag. 169-175.